

КАНАДІЙСЬКИЙ ЕПАРХІЯЛЬНИЙ

ВІСТНИК

1938

СПІЛЬНЕ ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ ЕПИСКОПАТУ

З Нагоди 950-літ. Ювілею Хрещення Руси-України

**ДУХОВЕНСТВУ Й ВІРНИМ
МИР І АРХІЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ**

Всевишній Бог, Сотворитель вселенної, що в безко-
нечному Свому милосерддю дав нашим предкам перейти з
темряви поганства у світло Своєї Євангелії, нехай буде
благословенний во віки, а Пресвяте Імя Його, Всемогу-
чого, Всемилосерного і Вседоброго, нехай буде хвалене і
благословенне во віки.

Св. Письмо, що містить у собі правди Богом обявлені
і Богом подавані людству слова молитви, містить у собі
слова благодарення, що ввійшли в текст Богослужень і на
нашій землі та іменем нашого народу від 950 літ не пере-
стають висказувати Всевишньому вдячність за ласку
хрещення. Покоління, що зо св. Рівноапостольним Воло-
димиром Великим прийняло хрещення і просвітилося сві-
тлом Євангелії, перше повторяло на хвалу Богові і благо-
дарні пісні св. Письма і нашого обряду. А за ним 27 по-
колінь повторяло гимн благодарення, гимн похвали на
честь і славу Бога в Тройці єдиного.

А ми, 28-ме й 29 покоління по тих перших предках,
дивимося на ту найбільшу історичну подію нашої мину-
вшини з віддалі століть, але й з досвідом століть та з тою
самою вдячністю, що й усі наші предки, величаємо Все-
вишнього за дар християнства. Цей дар зробив наш нарід
народом Божим, народом святим, народом християнським
і культурним та в довгому ряді століть давав нам усе силу
поборювати всі труднощі життя й зберігати спадщину

дідів та прадідів, передаючи її будучим поколінням. Церква Ісуса Христа виховала наш нарід і зберегла його в численних сумних добах татарських наїздів, руїни й неволі. А виховувала нарід тому, бо є “стовпом і утвердженням правди” (I Тим. 3, 15), а зберігала нарід у часах руїни, бо її завдання “замість Христа” (II Кор. 5, 20) учити, роздавати людам у Таїнствах Божу благодать. А тими двома речами—правдою і благодаттю—кормиться людина; на правді й благодаті спирається усякий поступ, усяка сила в людстві, бо “правда і благодать Ісусом Христом сталася” (Йо. 1, 17).

Коли цього року торжественно обходимо пам'ятку тієї великої події, то передовсім тому, щоб і самим віддати Всевишньому хвалу, честь і поклон за ту благодать і правду та щоб тебе, Дорогий Наш Народе, заохотити до вдячності й до оцінювання, чим було й чим є для нас християнство, та лучність з Вселенською, Соборною, Католицькою Церквою, в якій св. Володимир і наші предки прийняли хрещення. Бо Русь стала християнська в хвилині, коли ще не існувало нещасне роз'єднання. Ми стали тоді християнами католиками, себто злученими з цілим тодішнім християнським світом, що його найвищим зверхником Римський Папа.

В цю радісну хвилину 950-літнього Ювілею не хочемо пригадувати сумних і болючих подій історії нашого народу. З тих подій найсумніші та найбільш болючі ті нещасні обставини, які розбивали нарід на частини, що між собою завзято боролися, ставляючи в боротьбі брата проти брата. Від міжусобиць у княжих родах аж до теперішнього розбиття на партії і розділу між різними державами, уся наша історія назначена тим сумним знаком браку єдності. Як уже в родині Великого Володимира перше покоління оплакувало боротьби братів проти братів, так чи не кожне покоління боліло над внутрішніми боротьбами. Боже Провидіння поставило нас поміж Сходом і Заходом, що і в великій частині причинилося до тієї домашньої незгоди, що як чорна нитка тягнеться зі століття в століття. Можна б цю обставину оплакувати кровавими сльозами, якщо б у світлі християнської віри хрест і терпіння не були ознакою і завдатком Божої благодати. Спадщина св. Володимира назначена була від самого початку тяжким, великим хрестом—хрестом браку згоди й єдності. Той брак єдності сам собою спричиняв уже великі терпіння, які в кожному поколінні спливали передов-

сім на бідних людей. Той брак єдності може був також причиною, що вороги, які оточували наш нарід, не знаходили в ньому такої відпорної сили, що робить народи могутніми й великими державами. Тому мали вони й спромогу завдати нашому народові люті удари, які довели нас до стану розбиття, упадку й пониження, в якому наш нарід тепер знайшовся. Та якщо над тією руїною, що від століть триває, сяє знак хрест, то та недуга не на смерть, але на те, щоб явилася Божа слава в ній або через неї. Тому мимо жахливого положення, в якому наш нарід находився, розбитий і розсіяний по всіх сторонах світа, запрошуючи його сьогодні до торжественного обходження 950-літнього Ювілею хрещення наших предків за св. Володимира, — робимо це не в сумній безнадійності на завтрішню днину, а навпаки у сильному переконанні, що наш нарід може власне через ті обставини, у яких його Боже Провидіння поставило, може, і певно, відповість Божому покликанию в історії людства.

До вдячності за минуле, до покірнього признавання себе до тяжких гріхів, помилок та блудів нашого народу в історії треба нам долучити взнеслу, сильну надію, що Бог, у якого руках життя і розвій народів, ласць і нашому народові достаточний розвій усіх своїх, Богом даних, сил та достаточну єдність і силу, що з єдності виходить, щоб не тільки тішитися моральним і матеріальним добробутом, етичною силою та культурним розвитком у християнській вірі, але й сповнити серед народів світа християнське завдання, яке Боже Провидіння у християнській вірі йому вказує.

Ми, всі Єпископи Галицької Церковної Провінції, запрошуємо передовсім Преосвященних Єпископів нашого обряду й наш нарід Закарпатської Русі, Югославії, Сполучених Держав Північної Америки й Канади, Румунії й Бразилії, щоб з нами злучилися, якщо на те дозволять обставини, в обходженні цього празника.

Разом усі запрошуємо весь наш нарід, передовсім вірних наших Епархій, а відтак і розпорошених по цілому майже світі емігрантів. Лучімся в цьому році в ювілейних торжествах та обходах там, де вони тільки можуть відбуватися, а в тих торжествах уникаймо всього того, що ділить і розєднює, а шукаймо всюди того, що лучить і єднає. Даймо нашому Батькові у вірі, Великому Рівноапостольському Князеві св. Володимирові, ту потіху, щоб бачив свій нарід переслідуваний і терплячий, а сильний

бодай тою силою, що її дає моральна й духовна єдність. Нехай будуть вони одним бодай у тих ювілейних обходах і в торжественному споминанні тієї великої події нашої історії, що й сама була стягом єдності і народові давала напрям єдності.

Діло св. Володимира й історія того діла впродовж близько десятих століть ще не достаточо перестудіовані в самій науці історії. Тому й на першому місці звертаємося до всіх наших істориків з закликом і запрошенням піддати якнайвсестороннішим історичним досліддам не тільки початок християнства за часів св. Володимира, але й історію нашої Церкви від того часу аж до наших. До того самого запрошуємо й нашу студіюючу богословську і світську молодь. Нехай невпинно працюють над роз'ясненням багатьох, досі ще невияснених, питань нашої історії. А в історичних студіях усі шукаймо передовсім історичної правди та оминаймо по змозі духа партійної боротьби, що й при наукових студіях шукає противника понизити або побороти.

А що наше положення між Сходом і Заходом уже в минулих століттях змушувало наш нарід неначе в собі самим перетравлювати всі точки церковного загально світового розеднання і зєдинення Церков, нехай наша праця в тому напрямку йде до помирєння й примирєння поміж нами самими, щоб тим способом довести до замирєння й примирєння розділені Церкви. А до того помирєння може найуспішнішою дорогою є дорога історичних дослідів, що веде до вислідження цілої правди.

Крім учених істориків прийдеться нам історію нашої Церкви, історію св. Зєдинєння від початку аж до наших часів, так всесторонньо представляти для наших вірних, щоб вони цілком свідомо здавали собі справу з того, що св. Зєдинєння нам принесло. Наше завдання буде наш нарід довести до такої релігійної свідомости, щоб кожний умів здавати справу, як каже св. Петро (I Пет. 3, 15), з нашої віри і з кожної правди, яка входить у визнання нашої віри.

Нашим незєдинєним братам виявляймо передовсім любов. Вона є тією силою, що єднає, тією дорогою, що веде до єдности, до єдности церковної, суспільної і єдности народної і до єдности християнської, яка була метою життя Христа, Його св. науки та Його страждань на хресті. Уникаймо всього того, що могло б наших незєдинєних братів зразити або відіпхнути, уникаймо й кожного

поступування, що могло б побільшувати все те, що нас розєднює.

Отців місіонарів, проповідників, провідників духовних вправ і отців катихитів не менше від всіх отців душпастирів: парохів, завідателів і сотрудників гаряче визнаємо, щоб їхня праця у цьому році була звернена до того, щоб утвердити наших вірних у вірі й скріпити в них християнське почування любови ближніх. Та любов, хоч з приказу Христа і з природи діла відкуплення мусить обнимати всіх людей цілого світа, повинна бути теж з природи теплішою, щирішою, глибшою для наших братів по крові, себто для нашого народу. Більше цього року, ніж досі, мусимо нашому народові пригадувати, скільки наші брати мусять терпіти в Радянській Україні від комунізму й безбожництва. Коли не можемо нічим допомогти їм, то стараймося бодай нашими молитвами і жертвами випрошувати для них витривання в ласці Божій серед терпінь та увільнення від тих терпінь, що часом переходять усяку міру.

Обнимаючи широким серцем і широкою любовю Батьківщини всіх тих, що над Дніпром терплять, Ми далекі від того, щоб забувати на ті страждання й на ті небезпеки, що спадають з тої самої причини: комунізму й безбожництва на інші народи й на усі народи світа.

Так в історичних студіях, як і в практичному душпастирстві витягнім із забуття ясні й світлі постаті наших Архієреїв: такого Митрополита Ісидора, св. Йосафата, Митрополита Йосифа Рутського та тих багатьох мучеників, що за віру життя своє віддали на Білій Русі, Поліссі, Підляшші й Холмщині.

За Божою благодаттю та за молитвами всіх нас священиків й усіх Вас, Дорогі Брати й Сестри, 950-літній Ювілей принесе без сумніву великий хосен так цілій нашій Церкві, як і поодиноким парохіям та поодиноким душам і відповість потребі скріплення засад віри й життя з віри нашого народу на всіх ділянках його культурного розвою. А в тому успіху нехай нам Бог дасть передовсім усе те, що наближає нас до єдності, себто до єдності духа, до єдності мира, до єдності любови, до тієї єдності, що її усі, хоча б і до різних віроісповідань та до різних Церков належали, мусять передовсім уважати за найбільше добро християнської віри, спадщини св. Володимира. Щоб дійсно так сталося, щоб Ювілей був справді торжеством радості й торжеством любови, випрошуємо у Все-

вишнього Дателя всіх дїбр якнайбільшого благословення на Вас усіх.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа і любов Бога і Отця і причастя Святого Духа хай буде з усіми Вами. Амінь.

Дано в день Св. Верховних Апостолів Петра і Павла року Божого тисяча девятьсот тридцять восьмого.

† АНДРЕЙ, Митрополит

† ГРИГОРІЙ, Єпископ Станіславівський

† ЙОСАФАТ, Єпископ Перемиський

† ВАСИЛІЙ, Єпископ Українців Католиків Канади

† НИКИТА, Єпископ Патарський

† ГРИГОРІЙ, Єпископ Данійський, Пом. Перем.

† ЙОАН, Єпископ Кадоєнський, Пом. Львівський

† ЙОАН, Єпископ Ададейський, Пом. Станісл.

Отсим проголошується Ювілей 950-ліття хрещення України та проситься всіх Всеч. Отців заохотити вірних до відсвятування цієї пропам'ятної історичної хвилі в якнайторжественніший спосіб. Наляжить поробити всі можливі приготування, щоб ювілей виїшов з повним успіхом. Бажаним є, щоб цей ювілей увіковічнитися якоюсь тривалою пам'яткою на славу Божу і для добра вірних.

ДИСПЕНЗА НА СИРОПУСНИЙ ТИЖДЕНЬ І ВЕЛИКИЙ ПІСТ, в р. 1939.

Єпископський Ординаріят письмом під ч. 112 | 38 уділив диспензу на сиропусний тиждень і великий піст:

Позволяється їсти м'ясні страви у всі дні, крім середи і п'ятниці, за відмовленням 1. "Отче наш" і 1. "Богородице Діво," перед їдою (свщеники: "Помилуй мя Боже"). (У велику п'ятницю не вільно їсти з набїлом).

Поручається всім оо. душпастирям у своїм часі оголосити вірним приписи св. посту в нашій обряді і дану диспензу.

Коли потреба диспензи від посту на Празник церкви, або від заказаного часу, Всечесні Отці наперед попросять о потрібну диспензу та подадуть причину.—

Великодна Сповідь треває від 26. лютого до 4. червня, 1939.

† Василій, Епп.

ОБІЖНИК

ВСЕЧЕСНИМ І ВПРЕПОДОБНИМ ОТЦЯМ УКРАЇНСЬКОЇ
КАТОЛИЦЬКОЇ ДІСЦЕЗІЇ В КАНАДІ

Всечесні і Впреподобні Отці Духовні:

Цим разом відзиваюся до Вас у практичних деяких, не всіх, справах, що добре буде пригадати а пригадавши їх точно придержуватися так ради добра власного, як святої Церкви.

Зовнішній вигляд:

Католицький священник мусить все памятати, що він джентельмен. Тому не лише внутрішню має плекати всякі чесноти і чемно відноситися до других, але звертати пильну увагу на свій зовнішній вигляд. Всі люди, а особливо вірні, звертають увагу на рухи, голос, слова, одіння і ціле поведення священника. Під тим оглядом священник мусить стояти на вершку свого становища. Пошана до себе самого і священнича гідність нехай все будуть перед очима. Убрання священника має бути чисте, без плям, неподерте, чорне. Черевик без дір і латок, вичищені і незаболочені. Священник не повинен занедбувати частого голення. Помешкання священника, хоч може бідне, має бути чисте і приличне. Одіння, начиння, уладження, книжки мають бути точно на своїм місці, так щоби сміло колінебудь без попереднього приготування священник міг витати в себе хочби не знати як достойного гостя.

Поведення священника:

Коли священник приймає в своїм домі і в своїй світлиці парохіяни або інших гостей, має бути відповідно одитий. Негарно є, коли священник витає гостей а не має на собі священничого коввірця і всего верхнього одіння. Коли коввірець ломиться, треба негайно взяти новий. При столі священник власним прикладом повинен навчити вірних як сидіти і як їсти. Крісло має бути близько стола, так щоби не треба було надмірно нахилюватися. Чи зуна, чи чай, чи інший напитек або пожива,— треба їсти тихо і поволі, а не сьорбати. Наші парохіяни і принагідні люди, що з нами стрічаються, судять нас після того зовнішнього поступовання. Ще більше увагу належить звернути на відношення до вірних. Є случай, коли один чи другий парохіянин домагаються від свого пароха неможливих услуг або відносяться нечемно. Тоді отець парох має заховати рівновагу духа і не злоститися надмірно.— Невільно у подражненню звертатися від престола і ганьбити одиниць або групу, що присутні

в церкві. Колиб однак зайшла важна і оправдана причина, тоді можна спокійно і поважно звернути увагу. Невказаним є поправляти дяка на хорах від престола при людях, бо це лишає прикре вражіння.

Престіл і церковні сосуди.

Коли священникові годиться дбати про чистоту і порядок коло себе та в своїм домі, о скільки більше це все відноситься до Божого Дому, до церкви. Треба особливу увагу звернути на річи, що безпосередно служать до св. Літургії. Чаша і пушка повинні бути позолочені. Коли священник змінє найсв. Тайни, повинен пушку добре вичистити з найдрібніших частиць. Так само, коли виймає Агнца з монстранції (мелхиседека), належить добре вичистити монтранцію і мелхиседек.— Сосудці зі святим миром і елеєм належить добре вичистити, коли наливається нове святе миро. Час до часу належить доливати св. миро і олей, коли вата в середині сосудця просихає. Службник і євангелія не сміють бути подерті. Ручників та ілітонів треба мати більше на складі. По кількоразовім ужиттю, священник самий пере ручники та ілітони в теплій воді перший раз, а воду виливає у відповідне місце при церкві. Обруси на престолі мають бути чисті. І на престолі, і коло престола, треба уважати, щоби все було чисте, без порохів, без павутиння. Образ на тетраподі треба часто втирати.— В часі Служби Божої має світитися на престолі принайменше дві воскові 51% свічки. Ризи належить старанно складати, а не кидати змінними в клубок. З святими річами належить свято обходитися і свято звершувати: Санта санкте трактанда.” Імена святих належить згадувати з почесю. Тому священник не повинен говорити: на Михаїла, Івана, Петра, але навчити вірних, щоби говорили: на Святого Михаїла, на святого Петра, на святого Івана. Риз не належить вішати на цвях, або стінах разом зі світським одінням.—

Обслуга і хор:

Вірні цікаві знати, як церковні річи називаються. Час до часу належить пояснити назву поодиноких богослужбних річий, їх значіння та примінення— прим. що це є епітрахиль, фелон, чаша, тетрапод, ітд.

Щоби молодь привязати до церкви, треба приучувати молодих хлопчиків служити коло престола. Це не зносить уряду старшого брата. Старший брат далше світить свічки, дзвонить, приготує всеночник і коли вони приучаються, тоді usługують священникові, подають священникові кадило, ітд.

Старша молодь любить співати. Тому поручаю Отцям по можности закладати церковні хори молоді. Практика вказує, що це

має на молодь хосенний вплив, бо дає їм нагоду брати живу участь в богослуженню. Також практика виказує, що по місцях, на колоніях, найлучші є ці диригенти, що вчать звичайних, простих кусників, а не штучних, клясичних. Такі диригенти легко навчуть співу, їх хор істнує дальше, навіть коли диригент відійде. Диригенти, що вчать тяжких куснів, витрачують много часу і терпеливості на науку, а потім відспівавши два, три рази, відходять і труд хористів намарне. В містах, де є стала відправа і сталі диригенти, можна вчитись тяжчих пісень, щоби тим робом уникнути монотонности.

Коли в неділі і свята наші вірні приходять на богослуження, буває, що кромі дяка ніхто більше не співає. Треба вплинути на дяків, щоби попри себе допускали і заохочували других людей до співу. Тому, що по колоніях люди не мають вибору пісень, треба для кожної колонії купити кілька примірників доброго церковного співанника і навчити людей ріжних церковних пісень, котрі спіралиб перед, підчас і по Службі Божій, відповідно до потреби.

Богослуження і поведення вірних :

Службу Божу належить відправляти поводи і поважно, не спішитися; зачинати все точно.

На початку Служби Божої в мирній ектенії оба стихи “о благовіріім імператорі нашем” і “о еже покорити”, пропускається. Не заступати їх іншими словами.

Всюди, де споминається єпископів, належить споминати лише імя канадійського єпископа.

По “іже херувими” на “святійшого вселенского”, кінець треба виголошувати так: “І всіх вас да помянет Господь Бог в царстві своєм всегда й нині й присно і во віки віков.”

Є такі вірні, що много разів хрестяться, але не уважно. Хрещення має бути гідне, а не насмішливе. Є люди, що не знають, коли і як робити в церкві поклін. Часто є, що одні моляться в церкві а під церквою їхні кривні курять або балакають по самоходах. Церква не є місцем товариської розмови. Коли люди є в церкві, належить заховати достойний спокій, не говорити на голос, ані не шемрати. Коли зайде конечна потреба щонебудь сказати, то треба це зробити лише кількома словами і тихо. Є такі люди, що в церкві моляться на голос. Цим дають причину для розсіяння іншим або навіть дражнять тих, що стоять близько. Треба це усунути, чемо звернувши увагу.

Заголошення і проповідь :

Проповідь належить приготувати наперед і заздалегідь прочитати недільне євангелія, на голос, щоби мати добру вимову і правильно передати зміст святих слів. Перед проповіддю треба посвя-

тити кілька хвиль на практичні зауваги. Належить мати особну книгу заголошень і коротко, але виразно і ясно заголосити що належить, однак не довше як 10 хвилин. Належить заголосувати відправи по всіх колоніях і заохочувати вірних, щоби прибули також до других церков. Для певности треба порядок відправ повторити в оголошенню. Коли відправу заголосується листовно у внімкових случаях, треба зазначити в листі, щоби писар парохії на місці проголосив чи виставив оголошення в кількох відповідних місцях.

Приготування до проповіді це строгий обовязок священника. Проповідь повинна бути не довга, але поучаюча і зрозуміла. Стиль має бути простий. Не уживати учених чи абстрактних слів. На проповіді не належить говорити про політику, чи так звані “народні справи”. Треба проповідувати “Христа Розпязого”; привязувати вірних до Христа і до св. Церкви, а не до своєї особи. Священик повинен приучувати людей, щоби не робили ріжнці між одним, а другим священником. Часом бувають випадки, що вірні неохочо приймають нового священника, наданого єпископом, бо вони “привязались” до свого попереднього пароха.

Сповідь і св. Причастя :

В кожній церкві має бути сповідальниця, або принаймні клячник, щоби каяники могли вигідно сповідатися і не опирались руками на коліна священника.

Коли парохіяни часто приступають до св. Тайн, це ознака їх ревної віри. Кождий священник заохочує своїх парохіян, щоби як найчастійше сповідалися і причащалися. Особливу увагу належить звернути на хлопців і мужчин. Для улєкшення справи треба час від часу відправити рано тиху Службу Богу, щоби вірні могли приступити до св. Тайн і довго не постили.

Катехизм і школа :

Священик на колонії чи в містечку повинен загостити до школи, де є наші діти і уділяти науку катехизму по шкільних годинах. Це має на дитий спасенний вплив. До дитий належить відноситися не так строго, як прихильно.

Щоби вможливити собі доступ до шкіл, треба помогти парохіянам вибрати своїх віруючих шкільних урядників і при їх допомі згодити до школи віруючого вчителя, українця католика. Добрий учитель це, в парохії поважна поміч. Його примір добрий а вплив хосенний.

Підчас вакацій в кожній колонії належить перевести науку катехизму, щоби дітям дати змогу спільно приступити до св. Причастя. Є навіть старші люди, що не вміють як слід сповідатися. Тому підчас року треба кілька разів, коли є зібрані старші в більшім чи-

слі, повчити всіх про святу Сповідь.

З огляду на це, що велика скількість наших дітей слабо знає, або зовсім не знає "Вірую" в старослов'янській мові, можна вчити їх "Вірую" в рідній мові, на основі одобрених церковною владою молитвенників.

Кожний священник є обов'язаний вчити катехизму за кожним разом, коли має на кольонії відправу.

Молодь:

На фармах молодь часто лишає родинний дім і відходить головно до міста на зарібки. Там лишається без відповідної опіки і не маючи досвіду паде жертвою заман цього світу. Безперечно родичі мають великий вплив на своїх дітей. Однак все таки треба під тим оглядом часто молодь нагадувати хоча й дуже обережно, а родичам пригадувати їх обов'язок допильнувати дітей. Коли діти фермерських родичів працюють в місті, нехай родичі до них пишуть і питають, в кого мешкають, з ким пристають, чи ходять до нашої Церкви на богослуження, ітд. Коли заходить небезпека, що діти мешкають чи пристають з невідповідними людьми а до церкви не ходять, належить родичам сейчас зарядити все, щоби ці відносини змінилися на ліпше і старання родичів в тім напрямі все мають успіх.

Справа нашої молоді це справа великої ваги. За яких 10—15 літ, нинішні хлопці і дівчата будуть творити власні родинні огнища. Вони будуть тоді або з нами або поза нами і без нас. Коли будучність має бути наша, нашою мусить стати теперішність. Матеріальна культура в цих часах розвивається скорим темпом. З тим треба числитися. Молоде покоління думає і заховується відповідно до пових часів. Коли хочемо молодь позискати і задержати, треба до неї схилитися, її зрозуміти і так вратувати для Христа.

Ми є свідками, як многі ворожі нам організації виривають нам прямо молодь. Глядимо на це зі смутком та заложеними руками. До певної міри чуємося безрадними. Щоби ратувати положення поручаю всец. Отцям всюди зайнятися молоддю і де можливо творити Марійські Конгрегації молоді, або Дітей Марії— чи відповідно до обставин закладати Молодечі Відділи БУК-а, де згідно і після вказівок священника молодь гуртуваласьби та вела працю на загальне добро.

Треба щиро зайнятися нашою молоддю, скликувати її на духовні конференції, по братерськи з нею поговорити, піддати добру раду, о скільки позваляє священнича гідність перевести з нею час розривки— а щоб вороги Бога і Церкви не втягали її в свої погубні сіті, допомогти їй зорганізуватись при парохіях, з початку на менший, а згодом після потреби, на більший розмір. Важна річ, щоби свя-

щеник оказався щирим приятелем молоді і зужив всі зусилля ради позискання молоді для Бога і Церкви.

Треба заохочувати молодь до св. Тайн, організувати так звані з'їзди, або "свята молоді," закладати для них і допомогти вести їхні відділи БУК-а, чи клуби.

Покликання до духовного стану:

Наша сила буде до великої міри залежати від числа покликань до духовного стану. Коли будемо мати багато ревних і добрих священників, то наш нарід духовно піднесеться. Досі в нас замало покликань. Наслідки цього очевидні. Тому треба часто говорити родичам та їхнім дітям про велич і вагу покликання, а рівнож збивати закиди проти цього високого звання.

Полеві Служби Божі:

На відправлення полевої Служби Божої треба окремого дозволу Єпископського Ординаріату на письмі.—

Часто ріжні політичні організації домагаються окремих привідних відправ (панахид) за національних діячів. Щоби тим чином не дати приводу до надуживання релігійних дійств для нерелігійних справ і цілій, належить відправити спільну панахиду під час Листопадових Роковин, або в часі Зелених Свят. Коли однак будуть надзвичайні обставини, тоді Єпископський Ординаріат видасть окреме рішення. Невільно однак в такому случаю робити на власну руку.

Хрещення:

Тайну св. Хрещення належить уділяти тільки в церкві, а не по домах, хіба коли дитина дійсно тяжко хора. Треба поучити наперед людей, щоби за кумів вибирали лиш католиків.

Шлюби:

Є практикою наших людей, щоби усталити день і годину шлюбу наперед, без відома і згоди священника а потім, який тиждень перед шлюбом, удатися до свого о. Пароха і просити о виголошення оповідий та вінчання. Треба поучити людей, щоби без відома і згоди священника не усталювали наперед тих справ. О виголошення оповідий повинні просити довший час наперед, хочби навіть цілий місяць наперед.— Пригадую ще раз, що шлюб дає парох молоді, хочби мішаного обряду і цілий гонорар належить парохіві молоді. В случаю сумніву треба віднести до Еп. Ординаріату.

Коли заходить потреба розрішення від перепон треба подати докладні імена і прізвища тих, для котрих прохання, а також канонічні причини. Таксу належить стягнути від женихів і відіслати

до Єпископської Канцелярії.

На супружа мішаної віри треба конечно диспензи. Коли обі сторони не є католиками, не можна вінчати, хіба що навертаються до католицької Церкви.

Цвинтар і похорони:

Цвинтарі повинні бути упорядковані, гроби поправлені, буряни і корчі викошені, огорожа в добрім стані, щоби не допускати тварин пастися на цвинтарі. Запедбанія на цвинтарі вказує або некультурність або брак віри.

Для неохрещених має бути окреме місце, відгороджене в куті.

Коли є сумнів, чи комусь належиться християнський похорон, належить віднести до Єпископського Ординаріату. Коли певним є, на случай самогубства, що покійному не належиться християнський похорон, треба вяснити людям, що такого невільно ховати на посвяченім місці, але на боці, там, де ховається неохрещені діти. В тім случаю невільно дзвонити церковним дзвонам, ані видати хоругви чи хрест для похоронної процесії.

Метрики:

Відписи всіх метрик належить прислати раз на рік, то є при кінці грудня (перед різдвяним святим). Належить точно викопати приписи, які в тім напрямі видано раніше. Метрик не вільно жадному священикові зі собою забирати в разі зміни парохії, але має лишити свому наслідникови.

Парохіяльні читальні:

Треба всюди, де тільки можливо, будувати на заїнкорпорованім місці Парохіяльний Дім (читальню) а в нім вести освітньо-культурну працю. В такім Парохіяльнім Домі треба заснувати бібліотеку, до котрої належить спровадити католицькі українські часописи і книжки.

Досвід вчить, що незалежні читальні чи скорше, чи пізнійше— а певно виступлять проти священика і Церкви, або явно, або скрито. Тому обовязком священика є подбати, щоби мати Парохіяльний Дім Просвіти по можности при кожній церкві, або бодай один на кілька сумежних церков, бо тоді можна вести правильну і хосенну працю та успішно поборювати ворожі затії. Статут для таких читальень належить приймати БУК-а та в рамках того статута вести працю.

Кінцеві замітки:

Взагалі треба Отцям Духовним дбати про свої колонії, молитися за своїх вірних, цікавитися їх добром, утримувати з ними звяз-

зок. Треба дбати про красу Божого Дому і постаратися о всі церковні річи.

Не належить лишати вірних поза церквою їх власній судьбі, що принагідно навинеться, але ужити всіх даних середників, щоби й поза церквою заховати в належній повазі вплив Церкви. Тому священник повинен стати дійсним провідником своїх вірних не лише в справах віри і обичаїв, але в цілості життя. В тім напрямі допоможе йому Католицька Акція, котрої видом між нами є БУК— Брацтво Українців Католиків Канади. Священник бере діяльну участь в поширенні та утрваленні БУК-а, pomoже світським організаторам БУК-а, піддержить бурсу БУК-а в Саскатуні та всюди ради справи Христа та Його святої Церкви буде світочем народу. За те священник менше буде працювати на користь політичних партій та входити в партійну ворожню, що далека науці Христа Господа. Наша політика то є Розпятий Христос, через котрого ми повинні розп'ятися для світа, по словам св. апостола Павла.

Щиро поручаю всеч. і впр. Отцям розважити над даними вказівками і точно їх придержуватися. В случаю сумніву, як належить що розуміти, прошу звернутися до Епископського Ординаріату.

Нехай всемогучий Бог благословить ідейні пориви моїх Дорогих Отців та їхню щирю працю!

З архієрейським благословенням,

† Василій, єпископ.

Винніпег, дня 8 листопада, 1938 р.

в день св. великомученика Димитрія.

Хроніка Дієцезії

1938.

Їх Преосвященство Кир Василій Ладика, Єпископ Українців Католиків Канади дня 16 грудня 1937 тяжко захорували. Перебувши в шпиталі, Їх Ексцеленція вернули до дому аж 18 лютого.

* * *

29 мая. Неділя. Архієрейська Служба Божа в Церкві св. Петра і Павла, Мондер; і свячення дяконів на священників: Атаназія Хім'я, Теодозія Гребя, Маркіяна Пасічника і Йосифа Сенькова, всі Ч.С.В.В.

5 червня. Неділя. Архієрейська Служба Божа в церкві св. Володимира і Ольги у Вінніпегу. і висвячення дякона Ярослава Чика

на священника.

12 червня, Празник Сошествія св. Духа. Архиерейська Служба Божа і посвячення церкви в Плейн Вю, Саск.

13 червня, Празник Пресвятої Тройці. Архиерейська Служба Божа і посвячення Церкви в Райн, Саск.

19 червня. Неділя. Торжественне благословення нової площі під будову Церкви св. Духа в Пойнт Ст. Чарлс, Монреал, при співучасті ВПреп. о. Протоігумена Н. Крижановського, ЧСВВ. о. Й. Жана, ЧСВВ, пароха, та о. В. Герейчука з Оттави.

21 червня в Каплиці Духовного Семінаря в Квебеку Їх Ексцеленція уділили нищих свячення питомцеві Іванові Олійникові.

Від 22 до 26 червня, Національний Евхаристійний Конгрес в Квебеку і Собор всіх Канадійських Католицьких Єпископів, у яким взяли участь Їх Преосв. Кир Васи́лій.

28 червня, Їх Ексцеленція уділили нищих свячень питомцям Василеві Джурманові і Михаїлові Мельникові в Церкві св. Михаїла в Монреалю.

29 червня, в Церкві св. Михаїла, Монреал, свячення піддіяко-нів: Івана Олійника і Васи́ля Джурмана на діяко́нів.

7 липня. Рождество Івана Хрестителя. Відпуст в Церкві Матері Божої Неустайної Помочі в Йорктоні, Їх Преосвященство відправили Архиерейську Службу Бо́жу і висвятили піддіякона Николая Чорного на діякона.

12 липня. Празник Верховних Апостолів Петра і Павла. В Мондер, Альта., Їх Ексцеленція відправили Архиерейську Службу Бо́жу.

24 липня. Неділя. Діакон Володимир Божик одержав єрейські свячення в Церкві Пресвятої Евхаристії на Іст Килдонан, Ман. На тій самій Службі Божій Їх Ексцеленція висвятили піддіякона Михаїла Заяця на діякона.

31 липня. Неділя. Архиерейська Служба Божа в Церкві св. Володимира і Ольги з нагоди Празника і Відсвятковання Ювілея Хрещення України.

14 серпня. Неділя. Архиерейська Служба Божа в Церкві св. о. Николая у Вінніпегу і висвячення Всеч. о. Петра Серветника на священника.

19 серпня. Преображення ГНІХ. Посвячення Церкви і Архиерейська Служба Божа в Долинах, Ман.

21 серпня. Неділя. Посвячення Церкви і Архиерейська Служба Божа в Гарленд, Ман. По полудні архиерейська Візитація нашої ново-будованої Церкви в Форк Ривер, Ман.

28 серпня. Празник Успення П.Д.М. Архиерейська Служба Божа в Гонор, Ман.

Відбулися також Духовні Віправи нашого священства із за-

хідних провінцій в Йорктоні, Саск., Науки голосив ВПреп. о. Г. Шишкович, ЧНІ.

18 вересня. Неділя. Архирейська Служба Божа і перше благословення Церкви Воскресення ГНІХ в Давфін, Ман.

25 вересня. Неділя. Посвячення Хрестів на вежі церкви і Архирейська Служба Божа в Церкві св. Духа на Бруклендс, Ман.

21 вересня. Празник Різдва Преч. Діви Марії. Архирейська Візитація в Шортдїйл, Ман. Пополудні архирейська візитація Церкви в Грендью, Ман. (на полудне).

29 вересня. Їх Преосвященство уділило нищих свячень слідуємим Богословам Чина св. Василя Великого, в Мондері: Издор Когут, Василій Скублений, Теофіль Ричкун, Христофор Кондратюк, Нестор Феціца, Лаврентій Джиголік, Висаріон Андрейчук.

30 вересня. Свячення згаданих питомців ЧСВВ. на діаконів.

2 жовтня. Неділя. Їх Ексцеленція відправили Архирейську Службу Божу в Церкві св. Йосафата в Едмонтоні, з нагоди Празника і Ювілею Хрещення України. В часі Служби Божої висвятили діаконів Издора Когута і Василя Скубленого, оба ЧСВВ. на священників.

16 жовтня. Празник Покрови Пресв. Богородиці. Архирейська Служба Божа в Церкві Покрови Матері Божої у Вінніпегу, з нагоди празника і Ювілею Хрещення України.

23 жовтня. Неділя. Отворення і перше благословення новолюбудованої Церкви св. Андрея у Вінніпегу.

30 жовтня. Неділя. Празник Царя-Христа. Архирейська Служба Божа в Церкві св. о. Николая у Вінніпегу.

Пастирське Послання з нагоди Празника Сошествія св. Духа поміщене в Українських Вістях, Едмонтон, Альта., в ч. 22, з дня 31. травня, 1938.

Відзначення.

Епископський Ординаріят письмом з дня 28. жовтня 1938 під ч. 99/38. позволив Вс. о. П. Божикови носити пеляринку та уживати колпака з фіолетним гузиком, у признанню заслуг у збудованні церкви св. Андрея у Вінніпегу, та зорганізованні парохії.

Наша Дієцезія числить 87. священників; 45 дієцезальних священників, а 42 священників-монахів: оо. Василян, оо. Редемптористів і оо. Облятів.

Питомців 23., з того 5. діаконів.